

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 483. Usque Ad Annum 561.

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117824

§. 2. Quæ Persecutionis præcesserunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66066](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66066)

§. II.

Sæculum V.

A. C. 483.

Quæ Persecutionem præcesserunt.

n. 4.

Hac Episcopi responsione ad Hunericum delata, ad portam Ecclesiæ in statione esse iussit Satellites, qui videntes virum, aut faminam amictu Vandalico ingredi, bacillos cuspede munitos subeuntium capiti injectos, crinibus implicabant, tum vi magna retrahentes, non capillamentum modo, sed & cutem a miserorum vertice avellebant. Eorum aliqui in hoc cruciatu oculos amiserunt, aliqui præ doloris magnitudine animam efflarunt, alii multo tempore superfuere. Mulieres, ut erant dilaniato capite, per urbis compita ducebantur, præcedente Præcone, ad terrorem populo incutendum. Nihilominus neminem ista sævitia a vera Religione abstraxit. Aliud deinde Hunericus cepit consilium; Catholicis, qui in Aula versabantur, stipendia ademit, & dimissos in agros iussit rurales labores subire. Itaque viri liberi nati, & delicate enutriti, in campos Uticenses deducuntur, ut sub ardenti sole meterent. Uni eorum a longo jam tempore manus aruerat, cumque nihilominus ad laborandum adigeretur, omnium cœterorum oratione sanatus est. Hæc Persecutionis initia fuere, quam Hunericus movit, Princeps in suos quoque crudelis, quippe ut

A 3

Regnum

Sæculum V. A C 83 Regnum filiis affereret, alios sanguine sibi propinquos ferro sustulit. Quemdam Episcopum Arianorum, nomine Jocondum, quem suum Patriarcham dicebant, & multos Presbyteros, Diaconosque comburi iussit.

n.6. Biennio ante Persecutionem universalem multis visiones oblatae, quas omnia e Cælo missa crediderunt. Aliquis eorum vidit Fausti Ecclesiam, quæ illa tempestate Carthagine præcipua erat, more solito ornatam, peristromatis stratum, plurimis accensis cereis, & Lucernis illustratam; dum lætatur, subito extinguuntur lumina, tenebræ sequuntur, & fœtor. Maximo numero homines albas vestes indutos, qui in Ecclesia orabant, quidam Æthiopes ejiciunt. Is, qui hanc speciem vidit, eam Episcopo Eugenio, præsentate Victore Episcopo Vitenfi, hujus historiæ Scriptore, narravit. Alius vidit ingentem frumenti acervum unacum paleis; ecce autem superveniente turbine ablatae sunt paleae, & solum frumentum relictum. Advenit deinde magno corpore vir, qui vultu, & habitu splendente cœpit frumentum purgare, grana tenuia, & exilia projiciens, ita ut congeries admodum parva remaneret. Quintianus Episcopus in monte stare sibi videbatur, unde conspiciebat innumerabilem ovium gregem, & in medio duo aena ignita,

ignita, lanionesque, qui oves occidebant, Sæculum V.
A. C. 483.
& in ignem projiciebant; ita grex totus
periit. Quibusdam aliis etiam similes
visiones objectæ.

Tum Hunericus Mandatum edidit, ne
quis in Regia ministraret, aut quocunque
Munere in Republica fungeretur, nisi
Arianus esset. Plurimi, ut Fidem con-
servarent, munus abdicarunt. Hos e
domibus suis pulsos, & omnibus bonis
spoliatos, in Siciliam, & Sardiniam rele-
gavit. Illud quoque præcepit, ut Epis-
coporum Catholicorum bona ipsis defun-
ctis Fisco cederent, & ne Successor ordi-
naretur, priusquam quingentos nummos
aureos Fisco numerasset. Cum vero Opti-
mates monuissent, ita futurum, ut Epis-
copi Arianorum in Thracia, aliisque Re-
gionibus eodem rigore, aut durius habe-
rentur, Mandatum irritum pronunciavit.
Virgines sacras deinde in unum locum
colligi, nulla habita muliebris verecundiæ
ratione a Matronis suæ nationis corpora
explorari, & torqueri jussit, indicia contra
Episcopos expressurus. Sanctimoniales
istæ suspendebantur, & gravia onera pe-
dibus alligabantur. Laminæ ferreæ ca-
lentes earum dorso, utero, pectori, late-
ribus admovebantur, instabantque torto-
res, ut faterentur, se Episcoporum, & Cleri-
corum Catholicorum libidini servire. Non
nullæ in illis tormentis extinctæ, aliquæ
reliquo

Sæculum V. reliquo vitæ tempore nunquam erecto
A.C. 483. corpore ingredi potuere. At a nulla extortum, ut quidquam diceret, quod Ecclesiam Catholicam calumniandi ansam præberet.

§. III.

Confessores Exules.

n. 8. **N**ecdum quievit furor Regis, sed Episcopos, Presbyteros, Diaconos aliosque Catholicos, homines quater mille nongentos septuaginta sex in Deserta migrare compulit. Eorum aliquos vexabat podagra, alii præ Senectute oculorum lumen amiserant. Felix Abbiritanus, qui ab annis quadraginta Episcopali Dignitate fulgebat, Paralyti laborabat, & non solum sensuum usu, sed etiam loquendi facultate carebat. Episcopi Catholici, cum non occurreret, qua arte omnibus membris languentem abveherent, miserunt, qui Regem rogarent, ut liceret Carthagine relinquere, brevi moriturum. Respondit Rex: *si equo vebî nequit, alligetur indomitum bouum cornibus, & quo iussi, deferatur.* Igitur, ut potuerunt transversum mulo impositum, & modo, quo lignum solet, funibus adstrictum, Carthagine abduxerunt. Omnes Confessores in urbes Siccam, & Laream coacti, unde a Mauris in Deserta abducendi erant. Statim carcere inclusi sunt, quo
 n. 9. Colle-